

VAN TWEE LIEVE JONGENS.

een vertelling

(OP WAARHEID GEGROND.)

door

BEITSX.

NIJKERK, G. F. CALLENBACH.

Van twee lieve jongens.

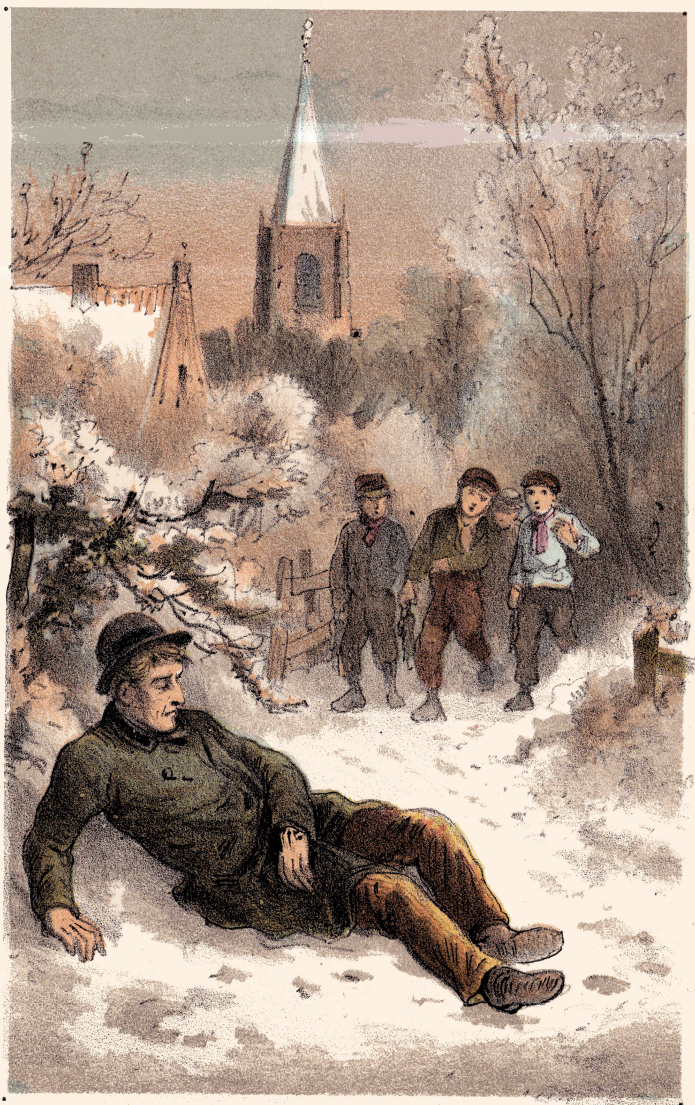
EEN VERTELLING

(OP WAARHEID GEGROND.)

DOOR

B E T S Y.

NIJKERK
G. F. CALLENBACH.

Van twee lieve jongens.

„A, daar ga ik u nu eens wat van vertellen.
„Toch van geen brave Hendrikjes?” vraagt
misschien een kleine wildeman, met een be-
nauwd gezicht.

Neen, neen, wees maar gerust, *dat* waren mijn jongens niet. Hun ouders konden dat ten minste niet vinden, en die zullen het toch wel het best geweten hebben. En meester vond het ook niet; want Willem Drooghout en Jan van der Ploeg — zooals we hen maar noemen zullen — behoorden nog al eens tot de nablijvers, en dat vonden vader en moeder en meester gansch niet lief. Nu, *daarom* prijs ik hen dan ook niet, volstrekt niet; noch om eenig ander kattekwaad dat zij uitvoerden. Maar toch houd ik van hen, en noem ik hen lieve jongens, als ik denk aan het goede werk, dat zij eens met hun beiden tot stand brachten.

Wat dat was, wil ik u in de volgende bladzijden verhalen. Maar om tot mijn doel te komen moet ik u eerst met een paar andere menschen bekend maken, en wel met een heel oud moedertje en haar reeds bejaarden zoon.

De man was kleermaker, en oefende zijn beroep uit in een armoedig huisje, een eindje buiten het dorp waar onze beide vriendjes woonden; terwijl zijn moeder, voor wie het bijna tachtig maal winter was geworden, de kleine huishouding waarnam.

Natuurlijk ging haar dit niet zoo vlug meer af, en kon zij de stofjes niet zoo goed meer zien, als toen ze nog een twintig jaar jonger was. Maar ons oudje was toch nog kras voor haar leeftijd, en waar haar krachten te kort schoten, daar vond zij een goede hulp in haar zoon, want deze verstond de kunst van huishouden even goed als die van kleermaken. Ach, de man had ook maar al te veel tijd over om er zich in te oefenen. Er gingen soms weken voorbij, waarin hij haast geen naald in de hand behoefde te nemen; en dat dit voor het kleine gezin de beste tijden niet waren, kon zelfs poes wel gewaar worden.

Toch was Klaas Snip, zoo heette ons snijdertje, ijverig genoeg, en knap in zijn vak ook, daar scheelde het niet aan; en zeker zouden zijn klanten over hem tevreden geweest zijn, als ze maar bij hem gekomen waren. Maar zie, dat deden zij niet.

De gegoede dorpelingen gingen, als zij wat nieuws te maken hadden, altijd naar een van de andere kleermakers, die weer een beetje meer in de wereld te beteekenen hadden dan baas Snip, en dientengevolge voorondersteld werden ook beter op de hoogte te zijn van hun vak. En hun, die zich geen nieuw konden aanschaffen, en dat gold doorgaans de meesten, werd van zelf de keus van een kleermaker bespaard.

Het eenige wat onze vriend bij gevolg onder handen kreeg, was nu en dan een nieuw bombazijnen broek of vest voor den een of anderen arbeider, die zich die uitgave veroorloven kon, en verder wat lapwerk van zijn bureu, waar gewoonlijk veel aan te doen, en weinig aan te verdienen was.

Nu is er zeker voor een werkman niets wat meer ontmoedigt dan voort te willen en niet te kunnen; en juist omdat Klaas Snip zoo gaarne wilde, was het hem zulk een verdriet dat er zoo weinig werk kwam, en hij nauwelijks genoeg verdiende om zijn goede, oude moeder voor broodsgebrek te beveiligen.

Meer dan eens liet hij den moed dan ook zakken; ja, dat hij dien niet reeds lang geheel verloren had, had hij voornamelijk te danken aan het goede voorbeeld der oude vrouw, die, onder alles wat haar trof, steeds een kinderlijk vertrouwen bleef stellen in Gods zorgende Vaderliefde. En in dat vertrouwen was zij nog nimmer beschaamd, en zij zou het ook nooit worden, dat geloofde zij even vast als dat de zon aan den hemel stond, al kreeg zij op een donkeren, mistigen dag niets van haar glans te zien. In Zijn Woord had haar God haar de belofte gegeven dat haar brood zeker en haar water gewis zou zijn. Aan het allernoodigste zou het haar dus niet ontbreken. Waarom zou zij dan vreezen of klagen? De Heer *doet* immers wat Hij belooft? En al hadden zij slechts een schamel deel, was het minste wat Hij gaf nog niet veel meer dan zij verdienden?

Zoo was het oudje gewoon te spreken, en zulke woorden dienden zoowel om haar eigen geloof levend te

houden, als om haar zoon te bemoedigen, ofschoon zij in dit laatste niet altijd naar wensch slaagde.

Behalve een paar burens, die zelf arm waren, en hen dus niet helpen konden, wist niemand in welke kommervolle omstandigheden het kleine gezin vaak verkeerde. Het was hun ook volstrekt niet aan te zien. Baas Snip kwam altijd knap voor den dag; daar was hij kleermaker voor, zei hij; en zijn moeder zag er ook helder uit, even als haar huisje. Ook stonden ze bij niemand in het krijt, want, moest er al eens geborgd worden, dan werd de schuld in voordeeligere weken toch altijd weer trouw afbetaald. Daarbij woonden zij, zooals gezegd is, nog al buiten af, zoodat zij slechts met weinig menschen in aanraking kwamen; en wjl zij te eergierig waren om hun nood te klagen, en de hulp hunner dorpsgenooten in te roepen, bleven dezen met hun armoede geheel onbekend.

„Ik weet niet waar het dezen winter met ons heen moet, moeder,” zei Klaas toen de eerste kou zich weer deed gevoelen, en hij alweer een bijzonder slappe week had gehad. „Ik wou dat we maar weer een goedkoop huisje op het dorp konden krijgen, dan was er altijd nog een beetje meer kans om wat te verdienen. Als je zoo van alles af zit, weten de menschen op zijn best dat je er bent.”

„Ach jongen,” was het antwoord, — vrouw Snip noemde haar zoon nog altijd jongen, ofschoon hij reeds een eindje in de vijftig was, — „ach, jongen, de Heer weet toch dat we er zijn. Er valt geen muschje op aarde zonder den wil van onzen Hemelschen Vader; en zou

Hij, die Zijn vogeltjes voedt, Zijn kinderen dan vergeten? Neen, dat kan niet. Laat ons dus maar hopen en stil zijn. De Heer zal ons niet verlaten, daar ben ik zeker van, en ons ook niet meer opleggen dan wij dragen kunnen. En als de nood op het hoogst is, dat heb ik al zoo menigmaal bij ondervinding gehad, dan is de uitkomst het meest nabij."

Maar de nood was nog niet op het hoogst. Er zou nog een donkerder tijd aanbreken, en het geloof der oude vrouw op nog zwaarder proef worden gesteld. Haar zoon werd ziek en kon nu in het geheel niets verdienen. Wel was zijn ziekte niet van ernstigen aard, en knapte hij na eenige weken weer op, maar zij geraakten er door in de schuld, zonder hoop er vooreerst uit te zullen komen, en er was niets waar ons oudje banger voor was.

Zoodra baas Snip zich weer in staat gevoelde buiten te komen, besloot hij eens naar van Drimmelen te gaan, die een ellenwinkeltje deed, en sedert eenigen tijd ook gemaakte kleedingstukken verkocht. Deze had hem vroeger al eens beloofd aan hem te zullen denken, als er wat voor zijn winkel te maken was, en aan die belofte wilde Klaas hem nu eens gaan herinneren.

Vrouw Snip maakte wel wat bezwaar omdat het zoo koud, en hij toch nog niet geheel in orde was, maar Klaas dacht dat het wel gaan zou, en begaf zich dus op weg naar het dorp, vergezeld van de gebeden zijner moeder, dat zijn tocht niet vergeefsch mocht zijn.

Hij kon goed voelen dat hij ziek geweest was, vooral nu hij voor het eerst weer buiten kwam. Hij waggelde

op zijn beenen, en de scherpe koude deed hem allernaangenaamst aan. Een oogenblik vroeg hij zich af, of zijn moeder geen gelijk had, en hij niet beter zou doen terug te keeren. Maar het werk dan? Het was Zaterdagmiddag. Bracht hij wat mee, dan kon hij er met de nieuwe week terstond aan beginnen, en stelde hij het uit, misschien ging een ander er dan weer mee heen. Hij zou het dus maar wagen, het zou straks wel beter gaan, als hij eerst maar een poosje in de lucht geweest was.

Het bleek echter al spoedig dat onze vriend zich sterker waande dan hij was, en te veel van zijn krachten vergde. Hij werd zoo licht in zijn hoofd; en het begon hem zoo te schemeren voor de oogen. Het was of al de boomen met hem in de rondte gingen draaien. Eindelijk voelt hij dat hij zich niet langer staande kan houden, en ziet rond naar een steun. Langs den eenen kant van den weg staat een lage heg; daar zal hij een oogenblikje tegen leunen tot het wat gezakt is. Nog een paar schreden zijwaarts slechts, maar — eer hij zoo ver gekomen is, ligt hij reeds bewusteloos op den grond.

Vier kleine jongens van een jaar of tien, die, elk met een paar schaatsen in de hand, juist dien weg langs kwamen, waren van dit voorval de eenige getuigen. Twee van hen kennen we reeds bij naam. Het zijn Willem Drooghout en Jan van der Ploeg. De beide anderen zijn een paar schoolmakers, en heeten Dirk en Koos.

Dagen lang reeds had dat viertal naar dezen Zaterdagmiddag uitgezien, tusschen hoop en vrees of het ijs nog wel sterk genoeg zou zijn om hen te dragen; en nie-

mand blijder dan zij, toen ze bij het ontwaken tot hun geruststelling hoorden dat het 's nachts weer knap gevoren had. Volgens afspraak waren ze dadelijk na het eten op weg gegaan, om elkaar op de bepaalde plaats te ontmoeten, en mochten nu verder den geheelen middag uitblijven. Zij zouden met hun viereen een schaatsenwedstrijd houden, en liepen druk te beraadslagen wat de prijs zou zijn, toen Willem op eens lachend uitriep:

„Kijk die kerel daar vallen? Zag jelui *dat?*”

„Zóó glad is het toch niet,” meende Koos, en schoof tegelijkertijd zijn rechtervoet vooruit, als om zich van de waarheid zijner woorden te overtuigen.

„Net of je nooit ereis vallen kan als het niet glad is ook,” zei Jan.

„Hij blijft liggen!” riep Dirk. „Zou hij misschien zijn been gebroken hebben? Ik ga eens gauw kijken, jongens! Wie gaat er mee?”

Een verdere aansporing bleek onnoodig. Allen liepen om het hardst, en in weinig oogenblikken stonden zij om den bewusteloze.

Zij keken wel een beetje raar toen zij den man daar zoo onbewegelijk met gesloten oogen zagen liggen. Zij waren op eens stil geworden; en Jan, die dikwijls van doode menschen gehoord, maar er nog nooit een gezien had, vroeg op gedempten toon: „Is ie dood?”

„Wel neen, jongen; daar net liep hij immers nog,” antwoordde zijn makker, die, levenslustig als hij was, het zich onmogelijk kon voorstellen dat iemand zoo maar op eens sterven kon.

„t Is Klaas Snip,” zei Willem. „Heb je je pijn gedaan, Klaas? Kom, doe je oogen eens open!” Dit zeggende schudde hij den toegesprokene bij den arm, doch de oogen bleven gesloten en de lippen sprakeloos.

„Laten we hem maar vast ophelpen, dan zal hij wel weer gaan kijken,” raadde er een; en op dat voorstel togen de jongens gezamenlijk aan het werk. Maar het lukte niet, en wijselijk besloot Willem daarom naar een naburig huisje te loopen, en van daar hulp in te roepen.

Intusschen gingen de drie achtergeblevenen voort hun krachten op den man te beproeven. De een beurde zijn hoofd op, terwijl de anderen hem ieder aan een arm trokken. Zij gingen daarbij wel wat luidruchtig en ruw te werk, al meenden zij het goed; misschien was het daaraan wel te danken dat hij zijn bewustzijn zoo spoedig herkreeg, en alweer bijgekomen was, toen Willem met een man en een vrouw, de bewoners van bedoeld huisje, terugkeerde.

Dezen hielpen hem nu verder op de been, en namen hem mede naar hun woning, waar hij een poosje uit zou kunnen rusten alvorens naar zijn eigen huis te gaan.

„Hoe kwam je zoo, Klaas?” vroeg de man, terwijl zij langzaam voortgingen.

„Ik denk dat de kou me bevangen heeft. Ik was er in lang niet uit geweest,” was het antwoord.

„Wel, vraag je *dat* nog? Begrijp je dat dan niet?” zei de vrouw. „Pas ziek geweest, nog niet eens goed beter misschien; en een maag daar niet veel inkomt. Raad ik het niet, Klaas? Jelui moest dien hoogmoed

maar wat op zij zetten, en bij den een of ander je beklag eens doen."

Maar vriend Snip schudde treurig het hoofd en zeide: „Ach, mensch, dat gaat maar zoo gemakkelijk niet. Ik zal niet zeggen dat je ongelijk hebt, maar de een kan dat beter dan de ander. Het vragen zit er bij ons niet in, weet je? We zijn er niet in groot gebracht, en . . .”

„En dan maar liever verhongeren,” viel de wel wat heftige vrouw hem in de reden. „Nee, man, dat ben ik niet met je eens, hoor.”

„Armoe is toch geen schande, Klaas, zoolang het ten minste je eigen schuld niet is, en je niet te lui bent om te werken,” sprak nu haar man. „En dat ben je nooit geweest; daar ken ik je wel voor.”

„Gelukkig niet,” zei onze kleermaker. „Ik werk graag, als er maar te werken is. En wat het vragen om onderstand betreft . . .”

„Weet je wat *ik* altijd zeg?” hernam de vrouw, die hem alweer geen tijd liet om uit te spreken; „*ik* zeg altijd maar: de menschen zijn in de wereld om elkander te helpen; maar ze kunnen niet helpen, als ze niet weten dat er hulp noodig is, en daarom . . .”

Hier trad de spreekster, gevolgd door de beide mannen, haar huisje binnen, dat ook al van geen weelde getuigde; en wat men dus verder sprak, werd door de knapen, die uit nieuwsgierigheid meegeloopen waren, niet verstaan.

„Zou die Klaas Snip het zoo arm hebben?” begon Willem, toen de deur zich gesloten had.

„Wie weet wat een honger of hij had,” zei Jan, die nog dik was van het eten.

„Ik wou dat ik wat in mijn zak had, dan zou ik het hem geven,” hernam Willem.

„Ik heb ook niets bij me,” zei Jan, in zijn zak voelend. „Hebt jelui niets, jongens?”

„Hij heeft centen in zijn zak!” riep Dirk, op Koos wijzend. „Niet waar, Koos? Je hebt ze me daar straks nog laten zien.”

„Het zou ook wat,” antwoordde deze. „Een paar centen, dat is al.”

„Wel, geef hem die dan,” zei Jan, „dan heeft hij vast wat.”

„Het is de moeite niet,” hernam Koos. „Wat geven zoo'n paar centen? — Kom, jongens, laat ons toch wat doorstappen! We komen zóó nooit op het ijs.”

Dirk en Jan gaven hieraan terstond gehoor, doch Willem aarzelde en zeide:

„Gaan jemie maar vast vooruit, dan loop ik gauw nog even naar huis.”

„Om wat te doen?” vroegen de anderen.

„Ik ga wat halen voor Klaas Snip.”

„Kom, doe dat morgen maar,” riepen een paar stemmen, „anders verloop je al je tijd.”

Willem stond in beraad. Hij was ook wel liever dadelijk naar het ijs gegaan; maar hij had een medelijdend hart, en de gedachte dat die arme stumpers wellicht geen geld hadden om brood te koopen, terwijl hij het in zijn spaarpot had liggen, woog hem nog al. Daarbij kwam de spreuk van zijn vader hem in de gedachten: *Stel niet uit tot morgen, wat ge heden doen kunt*; en het gezegde van die vrouw: *De menschen zijn*

in de wereld om elkaar te helpen; en dus meende hij het best te doen zijn plan maar terstond ten uitvoer te brengen.

„Dan ga ik met *jou* mee, Wim,” zei Jan, toen hij zag dat Willems besluit vast stond; want die twee waren vrienden, en elkander zoo getrouw als men het van zulke kleine jongens maar verwachten kan.

Willem vond dat best, en zoo keerden zij beiden terug, zonder zich verder te laten tegenhouden door hun makkers, die braaf pruttelden over het tijdverlies, en het heel flauw vonden om middenin weg te loopen, en de boel zoo in de war te sturen.

„Hoeveel heb je in je spaarpot, Willem?” vroeg Jan toen zij samen waren.

„Niet veel. Ik geloof niet meer dan een stuiver of acht. En jij?”

„Ik nog maar één kwartje; want ik heb verleden week pas die nieuwe griftendoos gekocht.”

„En geef je dat heele kwartje?”

„Wel ja.”

„Nu, dat is dan toch nog vijf-en-zestig centen bij elkaar. Daar kunnen die luidjes wel een paar dagen brood voor hebben; denk je niet?”

„Wel ja, en dan houden ze nog over. Wat zouden ze met het restje doen?”

„O, ze zullen nog wel meer noodig hebben dan brood. Weet je wat wel aardig zou wezen, Jan?”

„Wat dan?”

„Als we eens van alles kochten, en hun dat dan brachten in plaats van het geld.”

„Ja, ja, dat moeten we doen, Willem! Dat is veel beter, dan zijn ze in eens klaar. Wat zullen we dan koopen?”

„Wel brood en boter natuurlijk, en een stukje spek....”

„En kaas, en koffie, en suiker....”

„Jongen, schei uit! Denk je dat je dat alles voor vijf en zestig centen krijgen kan?”

„Niet? Van alles een klein beetje? Ik zal het moeder wel eens vragen; die weet precies wat alles kost.”

„Zoo'n klein beetje is dadelijk op. Ik wou dat we wat meer geld hadden.”

„We moesten maar kunnen doen zooals mijn vader; die is laatst met de andere diakenen het heele dorp rond geweest om geld. Dat was een kollekte voor de armen, zei vader; je weet wel, zoo'n kollekte, net als 's Zondags in de kerk; maar dan niet met zoo'n zakje aan zoo'n langen stok. Ik weet niet hoeveel vader toen wel opgehaald heeft.”

„Jongen, daar zeg je zoo wat!” riep Willem, die dit een kostelijken inval vond. „Willen *wij* dat ook eens doen? Wie weet wat een boel we bij elkaar krijgen.”

„Ja, willen we?” zei Jan.

Onder zulke overleggingen hadden onze knaapjes spoedig het dorp bereikt. Willem was het eerst thuis, en met een gevoel van groote haast, stormde hij naar binnen, gevolgd door Jan, die ook geheel onder den indruk van het besprokene was.

„Wat is dat! Nu al terug?” vroeg juffrouw Drooghout op het zien der beide jongens.

„Och, moeder,” zei Willem, „dat komt —” en nu begon hij, geholpen door Jan, alles te vertellen wat wij reeds weten, tot in de kleinste bijzonderheden toe.

„Maar zijn die menschen dan zoo arm?” vroeg zijn vader, toen de jongens uitverteld hadden. „Dat wist ik niet. Gij, vrouw?”

„Ik heb er nooit van gehoord,” luidde het antwoord, „en men zou het hun niet aanzien ook. Maar ach, zulke menschen lijden dikwijls nog het meeste gebrek; meer dan zij die met hun armoe te koop loopen. — En wat zei jelui nu dat je doen woudt, jongens?”

„Ik heb nog wat geld in mijn spaarpot, moeder; dat wou ik hun geven,” antwoordde Willem. „Dat mag toch wel?”

„Wel zeker, kind.”

„En dan zou Jan er het zijne bijleggen,” ging de knaap voort, „en dan zouden wij hun daar wat eten voor koopen.”

„Maar we hebben niet genoeg,” zei Jan, „en nu wilden we een kollekte gaan houden.”

„Ja,” vulde Willem aan, „net als Jan zijn vader laatst gedaan heeft. Zou dat niet gaan?”

Vader en moeder Drooghout zagen elkander glimlachend aan, en vonden dat de jongens er licht de proef eens van konden nemen. Zij zouden dan hun spaarpot meenemen, en, om gauwer klaar te zijn, elk een verschillenden kant van het dorp opgaan.

Ook de ouders van Jan vonden het een aardig plannetje, en gaven, even als die van Willem, hun jongen een flinke handgift.

En nu ging het vol verwachting verder. Dat was anders dan schaatsenrijden!

't Spreekt van zelf dat de menschen, die door de kleine kollektanten met een bezoek vereerd werden, eerst wel eens gaarne weten wilden tot welk doel men hun gaven vroeg, en dus was overal een uitleg noodig. Maar waren zij eenmaal op de hoogte van de zaak, dan vond deze doorgaans veel bijval, en wilden de meesten gaarne iets offeren. Tot hun groote vreugde zagen onze vriendjes hun spaarpot dan ook hoe langer hoe voller worden, en toen zij eindelijk klaar waren, en den inhoud natelden, bleek het dat zij samen ruim tien gulden hadden opgehaald.

En in het kleine huisje, daar ginds aan den weg, zat het oude moedertje met gevouwen handen en omhoog geslagen blik, den Heer smekend om redding uit den steeds klimmenden nood. Haar zoon was thuis gekomen, maar ach, niet met werk, zooals zij gehoopt had. En dat hij nu weer zoo akelig was, zie, dat deed haar nog het meeste verdriet. Wel had hij, om haar niet nog bezorgder te maken, het ergste niet verteld, maar zij zag toch wel dat het niets goed met hem was. Zij was voor niets niet bang geweest, dat het uitgaan hem kwaad zou doen; hij had maar liever naar haar moeten luisteren, en in huis moeten blijven. Nu, Klaas sprak dit niet tegen. Hij gevoelde zich in één woord naar, en gaarne gaf hij thans aan moeders raad gehoor om een poosje te gaan liggen.

Hij was spoedig ingeslapen, en terwijl de oude vrouw daar alleen zat, gevoelde zij behoefte haar Bijbel nog

eens op te slaan, en te zien of dat woord er nog stond, dat haar zoo dikwijls tot troost geweest was: *Roept Mij aan in den dag der benauwdheid; Ik zal er u withelpen, en gij zult Mij eeren.* — Ja, daar stond het. Het was nog dezelfde belofte; en de God, Die deze belofte gegeven, en reeds zoo dikwijls aan haar vervuld had, was ook nog Dezelfde, gisteren, en heden en tot in eeuwigheid. En daar las zij die andere woorden, waarop zij ook zoo menigmaal gepleit had: *Zijt niet bezorgd, zeggende: Wat zullen wij eten? of wat zullen wij drinken? of waarmede zullen wij ons kleeden? . . . Want uw Hemelsche Vader weet, dat gij al deze dingen behoeft. Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.* Had de Heere Jezus dit niet Zelf gesproken, en had Hij voorheen Zijn almacht niet getoond door op wondervolle wijze, met slechts vijf brooden en twee vischjes, een schare te voeden van meer dan vijf duizend menschen? En was Hij nog niet dezelfde almachtige, liefdevolle en medelijdende Heiland als toen Hij nog op aarde was?

Het deed ons moedertje goed hier lang over na te denken. Het was of die oude woorden weer geheel nieuw voor haar werden. Ja, de Heer *zou* uitkomst geven, al wist zij niet *hoe*, dit geloofde zij vaster dan ooit. Zij gevoelde de moedeloosheid, die daar straks begonnen was zich van haar meester te maken, meer en meer wijken, en het oude, kinderlijke vertrouwen er voor in de plaats komen. Dat was de vrucht van haar gebed. „Ja,” dacht zij, „die dichter wist het ook wel toen hij zong: Vest in bange en droeve dagen, Al uw

hoop op Hem alleen; Schroom niet Hem om hulp te vragen."

Terwijl zij dit versje, dat een goede kennis van haar was, verder in zichzelf opzeide, hoorde zij de buitendeur opengaan.

"Dat zal buurvrouw wezen," dacht ze, want deze was gewoon, als zij 's Zaterdags 's avonds om boodschappen naar het dorp ging, eerst even bij vrouw Snip binnen te loopen, en te vragen of zij ook nog iets mee te brengen had.

Dat zou weer een pijnlijke vraag voor haar zijn. Zij had van alles noodig, en geen cent om te betalen. Men zou haar nog wel willen borgen, maar dat vermeerderde alweer de schuld; en toch....

"Ben je daar, Klaas Snip? Mogen we binnen komen?" vroeg daarbuiten een stem; en eer nog het oudje tijd had om „ja" te roepen, ging de deur van het vertrekje al open, en stapten een paar knapen binnen, die iets droegen, waarmee zij regelrecht op haar afkwamen.

Vrouw Snip wist niet wie die kleine jongens waren, en daar het al donker begon te worden, kon zij hen ook maar half zien. Maar wat ze goed zag was, dat zij een lang brood voor haar neerlegden, en toen een mandje aan het uitpakken gingen, zoodat de kleine tafel in een oogwenk vol zakjes en pakjes lag; en dat daarop de één een busje nam, dat goed rammelde, en dat hij met een vroolijk: „Nu dit nog!" in haar schoot omkeerde, waarna beiden weer even haastig heengingen, als zij gekomen waren.

Als in een droom zat de oude vrouw dit alles aan

te zien. Zij kon geen woord uitbrengen, en dankbare tranen vloeiden haar langs de wangen. Zoo *was* zij dan geholpen, gelijk zij gehoopt en geloofd had, alleen veel spoediger en verrassender dan zij had kunnen en durven denken.

Maar van waar en van wien toch die hulp?

Wel, zou vrouw Snip dat niet weten? Immers van Boven, van haar Hemelschen Vader, Die reeds wist wat zij noodig had, eer zij Hem bad. Die hulp toch was het antwoord op haar gebed, het Amen op hetgeen de Heer haar in Zijn Woord beloofd had. O, hoe nietig en onwaardig gevoelde zij zich tegenover dit nieuwe bewijs van de teedere zorg en goedheid van haar God. „Heere,” zoo sprak zij, „ik ben veel geringer dan al Uw weldadigheid en trouw!” En toen stortte zij haar overvloeiend hart uit in een vurig dankgebed, allereerst daarvoor, dat zij zulk een trouwen, liefdevollen God had, want dat bleef haar altijd de voornaamste oorzaak van dank; en in de tweede plaats voor de kostelijke gaven die Hij haar geschonken had. En toen, — want vrouw Snip vergat niet dat de Heer haar die hulp door menschen had beschikt, — toen smeekte zij een rijken, overvloedigen zegen voor haar onbekende wel-doeners af.

Wie het wel wezen mochten, en wat die milde gevers bewogen had haar op eens zoo van alles te voorzien, dat kon zij maar niet begrijpen. Klaas was toch niet op het dorp geweest, en had daar dus niemand over hun benarden toestand kunnen spreken. Wat zou hij wel zeggen als hij straks wakker werd!

Het goede moedertje had nauwelijks geduld om zoo lang te wachten. Kom, zij zou hem maar wekken. Maar neen; straks was het tijd voor een boterham en koffie; liever zou zij dus eerst alles netjes klaar zetten, en als zij dan gereed was, zou zij hem roepen. Dat zou een verrassing zijn!

Spoedig werd nu de lamp aangestoken en het vuur wat opgepookt, en vlugger dan zij in langen tijd gedaan had, dribbelde het oudje heen en weer, nu eens met een glimlach op het gelaat, dan weer met tranen in de oogen.

Zij was juist bezig de koffie in het keteltje te doen, toen Klaas verscheen. Hij gevoelde zich veel beter. Het slaapje had hem verkwikt. Hij had zelfs goeden trek, en bepaald behoefte aan iets hartigs. Dat laatste zou hij echter maar voor moeder verzwijgen, wel wetende dat zij het hem toch niet voorzetten kon. Als zij een stuk brood met koffie voor hem had, dan was het al mooi.

Geen wonder dus dat hij met verbaasde blikken naar de welvoorzienne tafel zag; maar eer hij nog iets zeggen kon, riep vrouw Snip, met een glans van vergenoegen: „Nu, Klaas! Wat zeg je er van?” en toonde hem daarop alles te gelijk.

„Maar moeder,” was de verwonderde vraag, „waar komt dat alles van daan?”

„Wel van Boven, jongen; van onzen trouwen Vader in den Hemel! Van wien anders? Maar het is ons door twee kleine jongens gebracht.”

„En wie waren dat, moeder?”

Op deze vraag ontving vriend Snip evenwel geen

bevre digend antwoord. Maar al was dit nog een geheim, het heerlijke maal, met een dankbaar hart genoten, smaakte er hem niet minder om.

Zooals te denken is, was het voor onzen kleermaker en diens goede moeder van groot belang dat door de beide knaapjes de algemeene aandacht zoo op hen gevestigd was geworden. Allen hoorden met verwondering dat zij zoo'n gebrek leden, maar niemand zag er hen minder om aan.

„Kijk, die menschen verdienen nu geholpen te worden,” zei de een.

„En men kan er op rekenen dat het aan dezulken besteed is ook,” oordeelde een ander.

„Wel, wel,” zei van Drimmelen, de koopman uit den ellenwinkel, „wel, wel, dat is waar ook; ik had dien man werk beloofd. Nu maar, ik zal zorgen dat hij de volgende week wat te doen heeft.”

„Werkt hij goed?” vroeg iemand die bij hem in den winkel was, „dan kan ik hem ook wel eens wat laten verdienen, want eerlijke menschen eten toch maar het liefst hun eigen brood.”

Zoo dachten er meerderen over, en het gevolg hiervan was, dat de eene verrassing de andere volgde, en baas Snip weldra meer werk kreeg dan hij af kon.

Met de betere vooruitzichten kwam er ook nieuwe moed en opgewektheid, dat gaat gewoonlijk zoo; en nieuwe levenslust wekt niet zelden vernieuwde levenskracht. Zoo was het al ten tijde van den wijzen koning

Salomo, die ons in zijn Spreukenboek leert, dat een gezond hart het leven des vleesches is. Maar daar kwam nog wat bij. Door de ruimere verdiensten kon er nu ook meer en beter voedsel op overschieten. En dat goed eten voor gezonde menschen noodig is om gezond en sterk te blijven, en voor zwakke om het te worden, hooren mijn kleine lezers heden zeker niet voor het eerst.

Nu, baas Snip ondervond zoowel het een als het ander. Door die dubbele artsensij werd hij, onder 's Heeren zegen, met den dag sterker, zoodat hij spoedig weer even gezond was als voorheen.

Na verloop van eenigen tijd kwam er in het dorp een geschikt huisje open, dat aan Willems vader toebehoorde, en door dezen op voordeelige voorwaarden aan onzen kleermaker werd verhuurd. Het stond heel dicht bij de kerk, hetgeen vooral voor de oude vrouw, die zoo ver niet meer loopen kon, en om die reden zich sedert lang het genot van kerkgaan had moeten ontzeggen, een oorzaak van groote blijdschap was.

Klaas had het in de nieuwe woning ook recht naar zijn zin. Het getal zijner klanten groeide steeds aan, en al waren het nog geen kostbare stukken die hij in handen kreeg, er ging nu toch geen dag om waarop hij niet volop werk had.

Met schaamte moest hij thans bekennen, dat hij in tijden van druk dikwijls maar al te gereed was geweest tot klagen, in plaats van, even als zijn moeder, te blijven vertrouwen op den Heer, Die het alweer zoo klaar getoond had, dat de nood, hoe groot ook, toch nooit grooter is dan de Helper.

Immers zoo somber de winter zich voor hen ingezet had, zoo helder en vroolijk ging hij voorbij. En aan wie zij, naast den Grooten Helper, dien gelukkigen omkeer te danken hadden, neen, dat was hun niet lang een raadsel geweest.

Reeds een paar dagen na dien verrassenden Zaterdag avond was de diaken van der Ploeg zich persoonlijk van den toestand der arme lieden op de hoogte komen stellen, en van hem hadden zij toen de geheele toedracht der zaak vernomen.

Dat moeder en zoon hun kleinen weldoeners recht dankbaar waren, kunt ge begrijpen. De goede vrouw was niet gerust, zoolang zij hun dit niet zelf had gezegd; en het was daarom op haar uitdrukkelijk verzoek dat Willem en Jan haar al heel spoedig een tweede bezoek kwamen brengen.

De lieve jongens hadden er grooten schik in, Klaas Snip en zijn moeder over alles zoo te hooren uitweiden. Het berouwde hun volstrekt niet, dat zij er den schaatsenwedstrijd aan gegeven hadden, niettegenstaande het dienzelfden nacht hard aan het dooien was gegaan, en zij de schaatsen in langen tijd niet meer hadden kunnen aanbinden.

Neen, het berouwde hun niet, want zij gevoelden iets goeds te hebben gedaan, door hun eigen vermaak op te offeren om anderen te helpen en blij te maken; en dat was een aangename gewaarwording, ofschoon zij zich op die goede daad volstrekt niet lieten voorstaan.

Nu, dat moet ook niet; want voor groot en klein geldt toch het woord van den Heere Jezus, dat, indien

wij alles gedaan hebben wat ons bevolen is, — en onzen naasten weldoen is ook een bevel van den Heer, — wij nog niet anders kunnen zeggen dan: *Wij hebben maar gedaan, hetgeen wij schuldig waren te doen.*

Ja, elkander te helpen waar we kunnen, dat is onze plicht; een plicht die, helaas, maar al te vaak verzuimd wordt.

We zullen onze vriendjes dus maar niet al te luid prijzen, dat zou misschien niet goed voor hen zijn; want deze vertelling, die in hoofdzaak waar is, behoort nog niet tot het verre verleden, en de beide helden worden nog altijd onder de kleine jongens geteld. Mogelijk krijgen zij dus ook wel zulk een boekje onder de oogen, en herkennen zij zich in Willem en Jan.

Maar een wensch mogen we hier wel voor hen neerschrijven, en dat willen wij dan ook gaarne doen; een wensch dat zij van goede jongens tot goede Christenen mogen opgroeien; dat zijn zulke menschen, die den Heere Jezus als hun Zaligmaker kennen en liefhebben; en zich in alles laten besturen door Zijn Heiligen Geest; en wier hoogste lust het is, zich geheel te wijden aan den dienst van hun Heer, en aan het geluk van hun naasten.
